Mizah

Hâlâ hüküm süren bir saltanat

Halk — Tahammül mülkünü yıktın,
Helâgû han mısın kâfir ?

FIKRALAR

Kendi başına

Şimdiki halde hiç bir partiden olmadığı için kendisine "Bağımsız muharrir" adını veren Aka Gündüz, bir çok İngilizlerin yaptığı gibi ayakkaplarını kendisi boyamaktadır.

Evine ziyarete gelen eski bir tanıdığı, onu böyle görünce takılmak istedi:

— Bu ne hal? kendi ayakkaplarını mı siliyorsun?

Aka Gündüz başını kaldırarak sordu:

— Ya sen kimin ayakkaplarını siliyorsun?

Teşhis

Doktor Fahri Can bir kadın hastayı muayene ediyordu. Kadın durmadan başının ağrısından, romatizmalarından şikâyet ediyordu. Doktor bir aralık sordu:

— Kaç yaşındasınız?

— Yirmi beş doktorcuğum..

Fahri Can, kadının porsuk etlerine, buruşmağa yüz tutmuş gözlerinin altına baktı, baktı da:

— Eğer, dedi. Yanılmıyorsam, siz biraz da hafıza zaâfi illetine tutulmuşsunuz.

Azim

Seçim mücadelesi sıralarında Âsaf Halet Çelebi Üniversite meydanında bir nutuk vermişti. Ertesi gün Nizamettin Nazif'e rastgeldi:

— Allah ömürler versin, beyefendi, dedi. İntihabatı umumiye gününde nacizane irad ettiğim nutku kemteranem takdiri âlinize mazhar oldu mu, efendim: diye sordu.

Nizam: — Vallahi hayran kaldım, cancağzım, dedi. Aynı şeyi yüz kere tekrar etmekte öyle büyük bir azim gösterdin ki, bravo doğrusu!

İşret ve perhiz

Doğan Nadi, Yahya Kemal'e misafir gitmişti. Park Otel'in salonlarında oturuyorlar, eski günlerden bahsediyorlardı.

Yahya Kemal garsonu çağırdı:

— Bana rakı, dedi. Beye de bak ne ister!

Doğan Nadi:

— Üstadım, dedi. Ben perhizim. Hiç birşey rica etmiyeceğim. Öyle rahat, öyle rahatım ki...

Yahya Kemal, süzülmüş balı andıran mısralarından birini okurmuş gibi:

— İşretin akşamları hoş, perhizin sabahları.. dedi.

Yaş farkı

Prof. Sadrettin Celal Anten, bir toplantıda idi. Türlü hatıralarından bahsediyor, Abdülhak Hâmid'in eserlerinin hangi şartlar altında oynandığını anlatıyor, nükteli sözlerle etrafındakileri güldürüyordu.

Bir aralık genç ve güzel bir kız salondan çıktı, biri onun gevezliğinden bahsederek aleyhinde bulunmak istedi.

Sadrettin Celal:

— Ona dokunmayın, dedi. O, benim son aşkımdır!

Kızın aleyhinde bulunmak isteyen genç omuzlarını silkti:

— Halbuki, dedi. Benim ilk aşkımdı, senin sonmuş.

Biraz düşündü ve ilâve etti:

— Doğru, aramızdaki yaş farkı!

İyi tesadüf

Mecdi Sadreddin Sayman, Ankara'da yeni yapılmış bir binayı geziyordu. Yanında dehşetli kıskanç bir mühendis vardı. Binanın kâh penceresini, kâh kapısını, kâh tavanını beğenmiyor:

— Böyle mi yapılır?

Diye ulu orta veriştirip duruyordu. Halbuki bina hakikaten güzel yapılmıştı. Bir aralık Mecdi hapşırıverdi: Ağzından, burnundan püskürenler kıskanç mühendisin suratına yapıştı. Mecdi evvelâ telâşla:

— Affedersin!

Diyecek oldu. Fakat bir anda kendini toparladı, bol kahkahalarından birini savurdu:

— Zaten, dedi. Burada da senin yüzünden başka tükürülecek yer yoktu ki...

Böylesi makbul

Kızla erkek yanyana oturmuş, başka kimsenin bulunmadığı bir odada birbirlerine bakıyordu:

Bilhassa kız, hiç bir şey söylemeğe kalkışmıyordu:

Bunu dikkatle seyreden erkek, bir aralık sessizliği bozdu:

— Yirmi dakikadır bir tek kelime söylemediniz, dedi.

Kız büzülerek cevap verdi:

— Söyliyecek bir sözüm yok ki...

Bunun üzerine erkek daha çok canlardı:

— Söyliyecek bir sözünüz olmadığı zamanlar, hep böyle susar mısınız?

— Evet.

— Karım olur musunuz?

Saadetin sırrı

Evlilik hayatından çok memnun olduğunu anlatıyordu:

— Evlenmeden evvel aramızda anlaşmıştık: Büyük işlere dair kararları ben verecektim, küçük işleri kararlaştırmak da karıma ait olacaktı.

Arkadaşı sordu:

— Peki, büyük işler hakkında senin verdiğin karara karın hiç itiraz etmez mi?

Mes'ud koca dudağını büktüm:

— Bilmem vallahi, dedi. Şimdiye kadar hiç büyük bir işe ait karar vermek mecburiyetinde kalmadım. Çünkü karım her meseleyi küçük telâkki eder.

Bulunmaz malmış gibi...

Bir adam, elinde bir fotoğrafla Karakola geldi:

— Karım kayboldu. Dedi. İşte resmi. Kendisini arayorum.

Komser fotoğrafa şöyle bir baktıktan sonra adama dönüp hayretle sordu:

— Neye arayorsunuz?

MİZAH

Sevgili okurlarının Cumhuriyet Bayramını kutlar, asırların tarihile kucak kucağa yaşayan bağımsız milletimize, bu bayramın da uğur, refah ve saadet getirmesini diler.

SAYI: 16 CİLT: 1 Fiatı 15 kuruştur 25 EKİM 1946

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI

BAŞ KÖŞEDEN

Beterin Beteri !

Öğle uykusuna yatan padişah, seyyar satıcıların bağrışmalarından rahatsız olurmuş. Bir gün vezirine :

— Yahu, demiş. Bu adamlar, öğle üzerleri olsun, sarayın önünde bağırmasalar !

Aradan bir iki gün geçmiş, bakmışki lâfını dinleyen yok. Büyük bir hışm ile yatağından fırlamış, iradeyi basmış :

— Bundan sonra öğle üzerleri hangi satıcı sarayımın önünde bağırırsa sattığı malı gırtlağından içeri sokacaksınız !

Derken efendim, bir sestir duyulmuş :

— Haniya, lop inciri !...

Satıcıyı yakaladıkları gibi diz çökertmişler, başlamışlar bir bir incirleri gırtlağına tıkmağa. Adamcağız, bir taraftan incirleri yutar, bir taraftan da güler, kahkahadan kırılırmış. Merak edüp sormuşlar :

— Ayol ne gülüyorsun ?

— Niye gülmeyeyim ? arkamdan asma kabakçı geliyordu. Onun halini düşünüyorum da...

Memur, her sınıf halk, yani bütün millet (zam) lâfını duydukça sevinir, bu kelimenin taşıdığı manalardan bir tanesini alır, nalıncı keseri gibi hep kendi tarafımıza doğru yontarken bir de baktık ki : Vapur biletlerine zam yapılmış. Ay başından itibaren de posta, telgraf, telefon ücretleri artıyor.

Arkadan gelmekte olduğu haber verilen ev kiralarına, nakıl vasıtalarına, vergilere; bunların tabii neticesi olarak da gıda maddelerine yapılacak zamları düşündükçe, padişahın lop incircisi gibi bu günden gülmemek için hiç bir sebep yok.

Şayet bu zam mucitlerinden biri neye güldüğümüzü sorarsa cevap hazır :

— Arkadan gelenleri ve ondan sonraki halimizi düşünüyoruzda.

Mizahçı

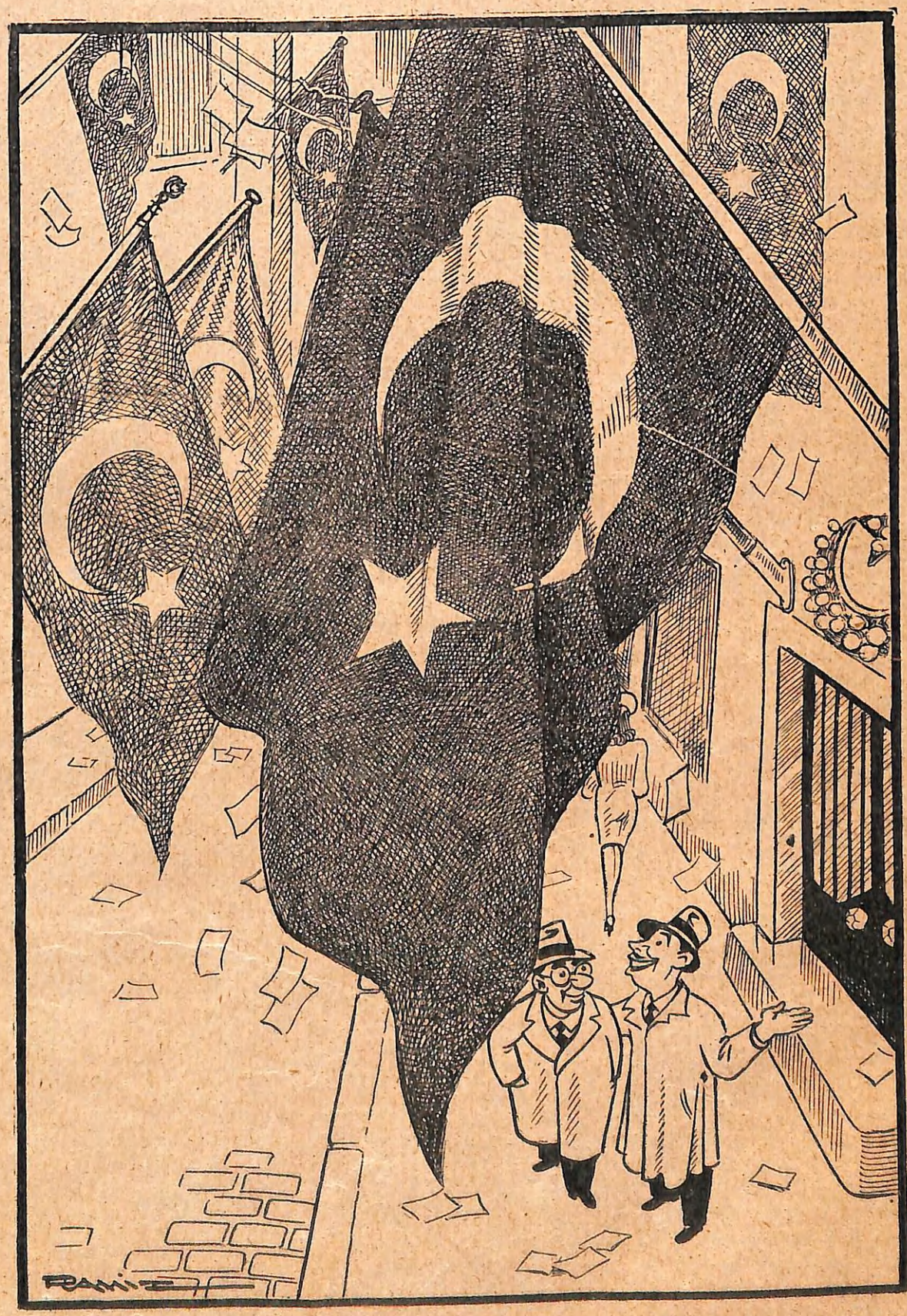

— Büyük Bayramımızın şerefine asılan Bayrağımızla bütün memleket kıpkırmızı oldu.

— Evet, yalnız Cumhuriyetimizin sağlamlığına inanmayanların suratları müstesna !

ZURNADA PEŞREV

Kapıları Tutun !

o

Yazan : **Ertuğrul Şevket**

Allah, Allah ! İktidar partisine de ne oldu böyle ? İçindeki suyu sızdıran Göksü testileri gibi etrafa bir takım acaip, tuhaf, inanılmaz haberler yaymağa başladı : yok partide ıslahat yapılacakmış, yok tasfiye lazımmış, yok bilmem neymiş..

Bu lâfların kendisinden şüphesi olan birçok partilileri rahatsız ettiğine, uykularını haçırdığına veya tesadüfen daldılarsa korkulu rüya gördürdüğüne şüphe etmemek lâzım. Kimbilir belki de geçmişe mazî, yenmişe kuzu olmuş günleri düşünürler ve şu demokrasi modasını çıkaranlara canu gönülden bed dua ederler !. Öyleya, neydi o eski güzel, neşe bahş, tek parti günleri ? Göğsünü gere gere dolaşır, biraz aklın varsa sıranı bekler, nasıl olsa bir baltaya sap yapılır, bir filcana kulp diye takılırdın. Hele :

— Ben Halk partiliyim !

dedin mi, akan sular durur, kapalı kapılar açılır, yok yoka karışır, Hızır aleyhisselamın eli değmiş gibi her muradın hasıl olurdu.

Şimdi öyle mi ya ? Milletin gözü, büyüsü bozulmuş bir erkek gibi açıldı : iyiyi kötüden ayırmasını biliyor.

Haydi yalnız milletin büyüsü bozulsa neyse ne. Fakat, yayılan haberlere göre, Halk partisininkide bazı yagırtay kararları gibi esasından bozulmuşa benziyor. Belki millet tarafından sevilmiyenlerin, arzu edilmiyenlerin ellerine papucu, koltuklarına bohçası verilerek eski konaklardan atılmış işe yaramaz, aksi, lânet halayıklar gibi kapı dışarı edilivereceklər.

— İşte şunu görüyormusun. Kendini (çay güzeli) diye tanıttı amma rağbet görmedi.

— Desene; bütün güzeller gibi onun şöhreti de bir kaç günlükmüş !

Bizim mızrak çuvala sığmaz !

Hoş bu taşfiye haberlerinden evvel bile, Demokrat parti liderleri bir çok yerlerde sanki damat gelirmiş gibi sevinçli bir telâş içinde karşılandıkça, bazı Halk partililerin ağzının suyu akmıyor değildi.

Bu cuşu huruşu görenlerden, hele bu sefer Halk partisi aday listesinde bulunmayıp da millet vekili olmıyanlardan kimbilir kaç kişi nedâmet getirmiş : Keşke bende Demokrat partiye yazılsaydım. Ne büyük bir fırsat kaçırdım !

Diye dövünmüş ve belki de gizli gizli ağlamışdır. Doğrusu ağlanmıyacak gibi değil. Hele insan senelerce millet vekilliğinin çalımına, mes'uliyetsiz rahatına alışacak olursa. Bir şey değil bu tasfiye haberleri, dalında olgunlaşan meyvalar gibi tam koparılacak hale gelmeden, kıvamını bulmadan Halk partisinden Demokrat partiye doğru bir akın başlıyacak diye korkuyorum. Belki de içlerinden bazıları engizisyon devrinde gizli din kullanan keşişleri hatırlayıp :

— Biz ezelden beri Demokrattık, ebede kadar Demokrat kalacağız !

diye bir müracaatta da bulunabilirler. Çünkü bazı belirtilere dikkat edecek olursanız, gökte dolaşan ve yağmurun yakın olduğunu bildiren bulutlar gibi siyaset ufuklarında şimşekler çakmak üzere olduğunu ve bu iddianın da yakında yapılacağını anlamakda gecikmezsiniz. Zâten bazı partili gazeteler, neşriyatlarını, siya yapan bir kayıkçı maharetile geri, geri götürmiye başladılar. Eskiden bir çok defa görüldüğü gibi bunların pek yakında Demokrat parti eşiğine yatacaklarına şüphe yoktur. Daha şimdiden Halk partisinin bazı icraatına karşı sanki candanmış gibi boğuk, korkunç . feryatlar koparmıya başladılar. İnsan :

— Haydi hayırlısı !

Diyecek amma, bu tecrübe edilmiş, menfaat ve mide sarraflarına itimat edilmez ki. Bu gün :

— Yaşasın !

Dediklerine, yarın :

— Kahrolsun !

Bu gün :

— Kara !

Dediklerine, yarın :

— Ak !

Ve ahval bulanıkken ne söyledikleri anlaşılmasın, zamirleri meydana çıkmasın diye, gene :

— Gak !

Gadak gaklıyacakları besbelli. Bu yüzden Demokrat partililere acizâne bir tavsiyede bulunacağım : Aman kapıları sıkı sıkı kilitlesinler ve bu günden itibaren partilerine yazılmak istiyeceklerin cemaziyülevvellerini ve hattâ cemaziyülaharlarını adamakıllı gözden geçirsinler !

Boğaz Vapurunda

Aldı Necmettin Kocataş,

Bakalım neler dedi?

Şikâyete başladı Boğaz halkı şimdiden;
Diyorlar ki: "Gelenden daha iyiydi giden!„

Aldı Yusuf Ziya Erzin,

Bakalım neler dedi?

Bukadar şikâyete değiliz bizler sıza:
İskeleler boyandı, vapurlar da hâkeza.

Aldı Necmettin Kocataş

Nakliye ücretleri arttı buna mukabil;
Bu işle Halkçılığın değil telifi kabil.

Aldı Yusuf Ziya Erzin

Dörtte bir zam yapmamız sayılmasın kabahat;
Vapurların cümlesi hem sür'atli, hem rahat!

Aldı Necmettin Kocataş

Bu vapurlar bizimken yolsuzca görürdünüz;
Yoksa uskurlarına neftyağı mi sürdünüz?..

Aldı Yusuf Ziya Erzin

Neftyağı sürmedikse tamirettik temelden;
Bütün âletlerini geçirdik bir bir elden.

Aldı Necmettin Kocataş

Bizlere onda bir zam verselerdi o zaman
Giderdi her gemimiz Normandya'dan yaman!

Aldı Yusuf Ziya Erzin

Dörtte bir farkı aslâ çok görmeyin bizlere:
Harcayoruz karadan geleni denizlere!

Aldı Necmettin Kocataş

Şirazlı Sadi demiş: "denizdedir menfaat!„
Sen denizden yükle de mataı karaya at.

Aldı Yusuf Ziya Erzin

Yakında tavsiyeniz hasıl olacak gibi,
Zira ki dörtte bir zam devede kulak gibi!

Aldı Necmettin Kocataş

Bu zam da açıklara etmeyorsa kifayet,
Yeni zamla yolcusuz kalırsınız nihayet.

Aldı Yusuf Ziya Erzin

Bizim de ümidimiz bundadır şimdi ancak:
Vapurlar işlemezse açıklar kapanacak!

Deyip Kestiler.

Deli Ozan

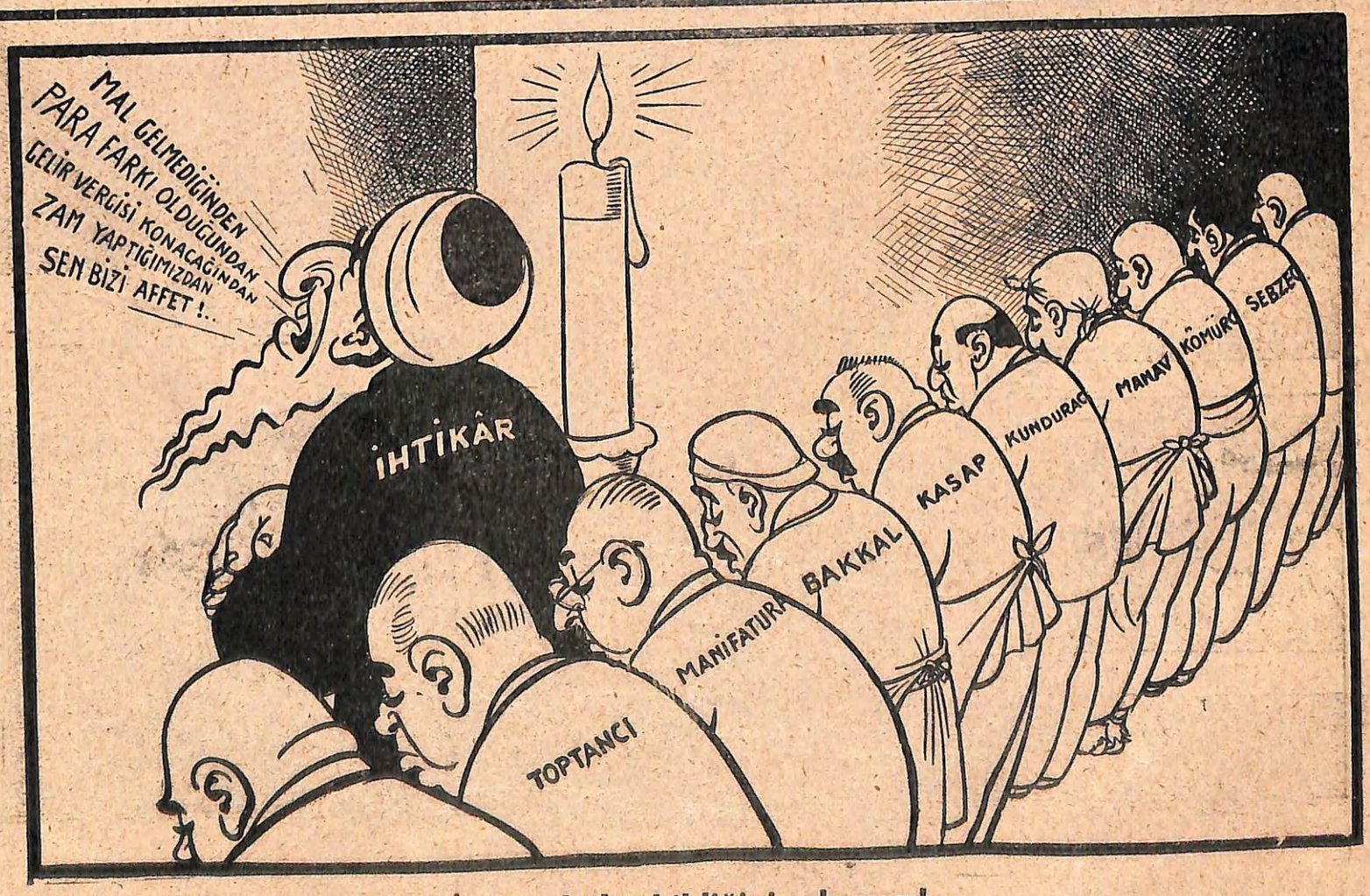

İmam hâlâ bildiğini okuyor!

7 Gece Gündüz

İnsan Hakları

Yazan: **PALAZ**

Sevsinler; iş güç arasında, bu hafta, başımıza bir de : « İnsan haklarını koruma » Cemiyetleri çıktı. Hem iki tane mi, üç tane mi ne ?! Bir tanesi profesör Ali Fuat Başkil'in, zan ederim, henüz sadece tasavvurunda. Fakat diğer ikisi, maşallah, faaliyete (!) geçti. Ne faaliyet, ne faaliyet ! İçtimalar, beyanatlar, irili ufaklı, saçlı, saçsız resimler.. Kıyamet.

Peki.. Ne imiş bu cemiyetler, ne iş yapacaklarmış ? Diyeceksiniz. Demeseniz daha iyi olurdu. Çünkü, ayıp değil ya, ben de vaziyeti pek iyi kavramış değilim. Maamafih elimden geldiği kadar anlatayım. Efendim, bu cemiyetlerin biri Ankara, öteki İstanbulda. İsimleri aynı ama birbirleriyle alakaları yok. Kuranlara bakınca, göreceksiniz ki ikisi de ayrı alem !

İstanbuldakinin başında Mareşal Fevzi Çakmak, Dr. Tevfik Rüştü Aras, avukat Kenan Öner, Zekeriyya Sertel filan var. Fakat cemiyetin kurulup da ilk içtimaını akd ettiği havadisi gazetelerde çıktığı gün bir fırtınadır koptu. Evvelâ Mareşal beyanatta bulunarak : « Benim komünistlerle alakam yoktur » demek istedi. Olabilir. İhtimal, Zekeriyya Sertelden, Camî Baykutdan, hattâ son zamanlarda içtimaî akîde rotasını hayli kırmış olan Tevfik Rüştü Aras'tan haberdar değildir. Kurucu aza olarak toplanıp hep beraber oturmuşlar ama, kim bilir belki görmemiştir.

Derken, hemen arkasından, Demokrat Partinin İstanbul şubesi başkanı Avukat Kenan Öner ortaya çıktı : (— Benim, böyle bir cemiyetin azası olmaklığım söyle dursun mevcudiyetinden bile haberim yok !.) diye kesti, attı. Halbuki aksi gibi, o meşhur içtima bizzat Kenan Önerin yazıhanesinde yapılmış. Üstadın yazıhanesi cemiyetin muvakkat merkezi ilân olunmuş. Olabilir. Kenan Öner de yazıhanesinde kapıcılık yapmıyor ya... Geleni gideni görmemiştir. Ne bilsin ! Karşısında oturanları da müşterilerinden bazıları zannetmiştir.

İşte dostlar, İstanbuldaki (İnsan Haklarının Korunması) şimdilik böyle, tuhaf bir manzara arzediyor.

İnsan Hakları filan derken anlaşıldıki, meğer, bu zevat henüz karşılıklı kendi haklarını korumayı bilmezlermiş. Haydi hayırlısı !...

Gelelim Ankaradakine.

Oooooh, onun büsbütün ayrı, bir başka güzelliği var. Bir defa onu bunu bırakın da iki esaslı kurucusuna bakın : Tokat Millet Vekili Nazım Poroy ve Kocaeli Millet vekili Prof. Nihat (Şalcı) Erim.

Bu Nazım Poroyu bilirsiniz. Matbuat hürriyeti aleyhine Meclis kürsüsünden, daha geçenlerde ağız dolusu hücum eden zat. Bize söylemediğini bırakmadıydı. Bu yetmiyormuş gibi bir de (elbette bir çöpcünün haysıyetile bir millet vekilinin haysiyeti arasında fark vardır) diye ağzından hakiki insanlık telakkisini açığa vuran bir lâf ta kaçırmıştı.

Ya... Nihat Erim (Şalcı), onu unuttunuz mu ? Hani, ULUS gazetesinde « Biz icabında hürriyet ilâhının üstüne şal örtmesini de biliriz. » gibilerde yüksekden konuştuydu.

İnsan yalnız bu ikisine bakınca, insan haklarının ne hale geldiğini, hakikaten haha iyi anlayor.

Necmeddin Sadak üstadımızın geçen gün AKŞAM'daki bir yazısından anladık ki, Ankaradaki Cemiyetin esas gayesi beynelmilel taplantılara iştirâk bahanesiyle, mümkün mertebe sık sık, Avrupaya ve Amerikaya şeyahatler yapmakmış ! Tabiî bu zahmetlerine mukabil bol bol yol harçlıkları da verilir.

Hey gidi dünya hey !... Desenize Orman korucuları, köy korucuları gibi başımıza şimdi bir de insan hakkı korucuları türedi...

Hakkından çoktan vaz geçmiş olan biçare insanlara sen sabır ihsan et, yarabbi !

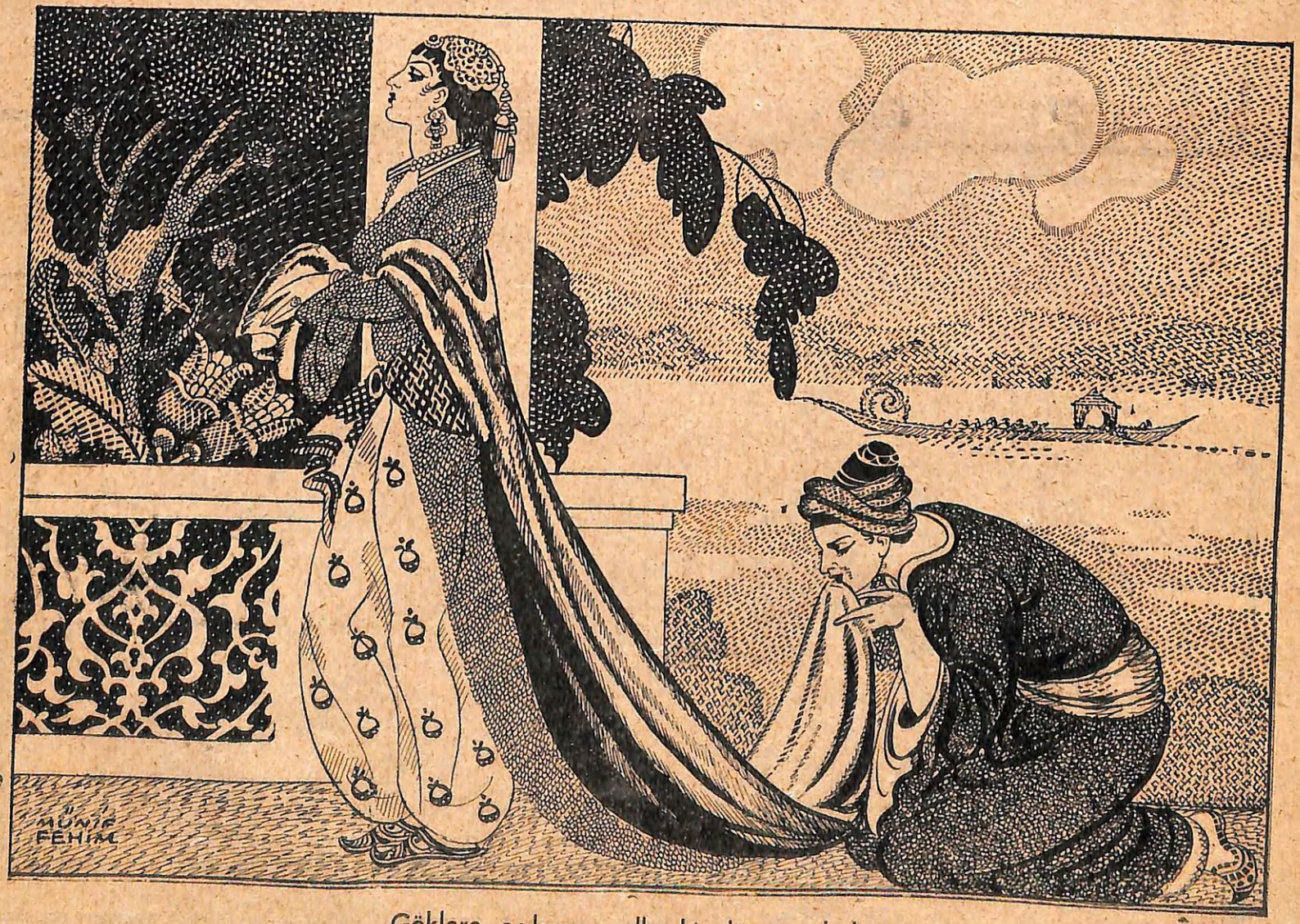

Göklere açılmasın eller ki dâmânındadır

— FUZULİ —

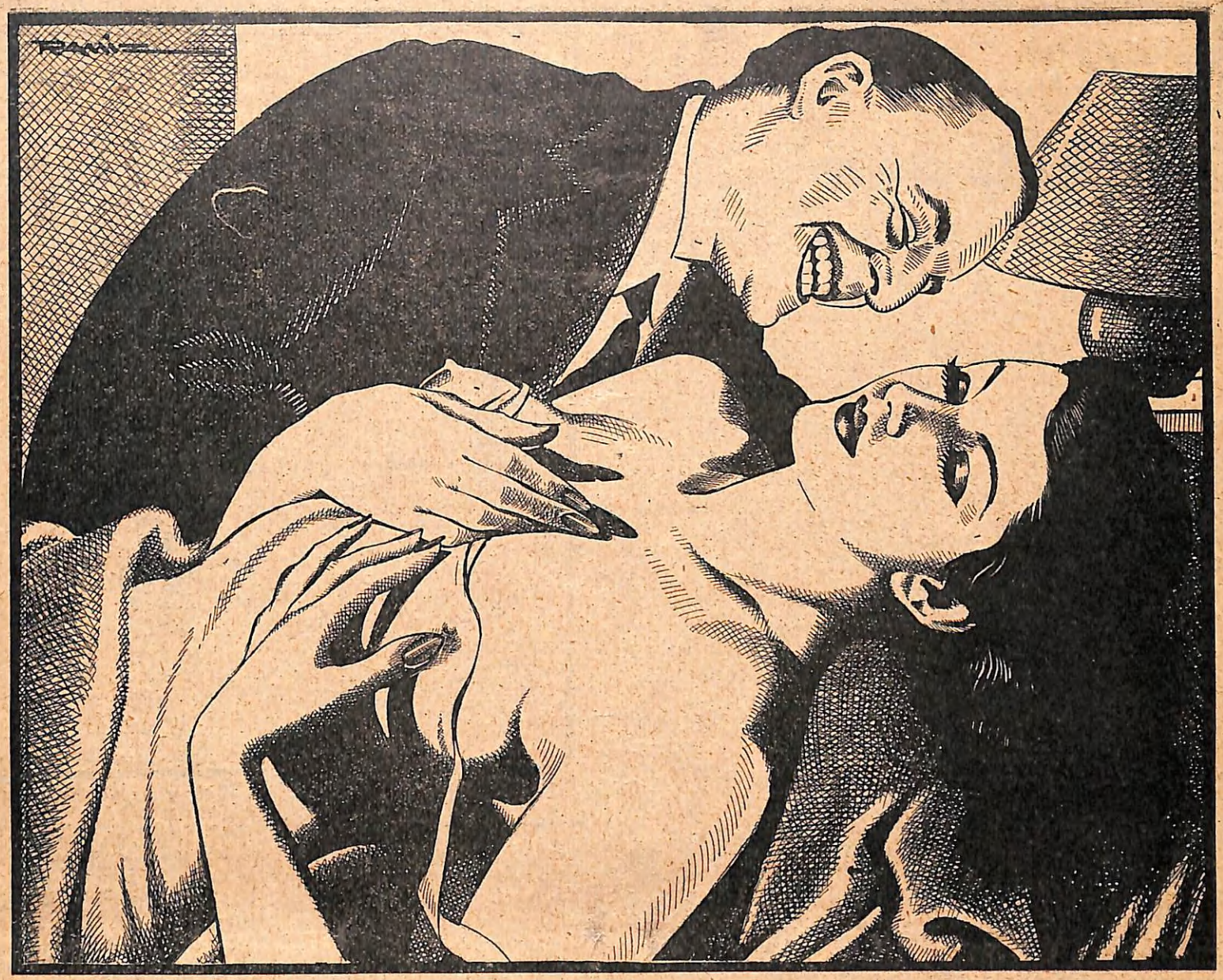

— Aşk bir rüyaya benzermiş.

— Doğru, görmek için yatmak lâzım!

Para

Sabahleyin evden çıkarken karısı tenbihetti:

— Bana bak, efendi. Bugün paralanmaya çalış. Akşama yiyeceğimiz kalmadı.

Kocası:

— Paralanmaya ne hacet, karıcığım, dedi. Nasıl olsa sen beni paralarsın.

Kaynana sevgisi

İki genç, kahvede birbirleriyle hararetli hararetli konuşuyorlardı. Bunları dinliyen sakallı ve gözlüklü adam, yanındaki ahbabına döndü:

— Şunları tanıyor musun?

— Hayır.

— Benim tanıdığım bir kadıncağızın damatlarıdır. Kulak veriyorum. İkisi de kaynanalarına yanlarında bir yer vermek için âdeta yarış ediyorlar.

— Yok canım?

— Damatlardan biri Fatihte oturur, biri de Şişlide...

— Aman ne iyi!... Ne talihli bir kaynana bu!... Herkes başından savmağa çalışırken...

— Fakat hakikat öyle değil.

— Ne gibi?

—Kadıncağıza iki damadın yanında da yer bulunacak amma...

— Eyyy?

— Fatihte oturan damat, kaynanasının Şişlide kalmasını istiyor, Şişlide oturan da Fatihte..

Tembel harcı

Tenbeller şahına sormuşlar:

— Hayatından memnun musun?

— Memnunum, demiş. Nasıl memnun olmıyım: Bahçede bir ağaç vardı, kışa yakmak üzere kesecektim. Fırtına çıktı, kendi kendine devrildi. Sonra yıldırım çarptı, yakmak zahmetinden de kurtuldum.

— Peki, şimdi ne yapıyorsun?

— Tarladaki patatesleri topraktan çıkarması için zelzeleyi bekliyorum.

Ümitsiz insanlar

— Hayatta herşeyden ümidini kesmiş insanlar bir işe yaramazlar,

— Ne münasebet! Ben birisinden borç isteyeceğim zaman, daima böylelerini seçerim.

— Neden?

— Neden olacak! Verdikleri parayı bir daha geri alabileceklerini ümid etmezler.

NIŞANLI DEĞİŞTİRMEK KARARI

Yazan: **Hikmet Münir**

Betül, Bahadırın avucuna pırlantalı nişan yüzüğünü koydu. Ve kendisininkini de almadan :

— Kısmet bu kadarmış yavrum, dedi.. Seninle anlaşamıyacağımızı anladım. Ben Ziya ile nışanlanacağım.

Bahadır çılgına dönmüştü :

— Ne,, ? dedi. Ziya ile mi ?

— Evet.

Bahadır avucundaki yüzüğe bir daha baktı :

— Nerdeydi bu herifin çalıştığı yer ?

Ve Betül konuşmağa fırsat bulamadan sıvışıp gitti.

Betül şimdi fena halde üzülüyordu. Bahadır sinirli bir adamdı. Ziya ise büsbütün aksi... Hattâ biraz da korkak... Ya şimdi Bahadır, ona bir şey yaparsa...

Betül olduğu yerden fırladı. Hemen telefon başına koştu. Bir, üç, beş, yedi... Acele acele çevirdi. Ziyanın çalıştığı yeri arayordu :

— Alo... Ziya senmisin ?

— Hayır efendim.. Çıktı.

— Nereye gittiğini biliyormusunuz ?

— Bir iş takibine çıktı.

— Ne vakit çıktı ?

— Yarım saat kadar oluyor.

— Yakında gelir mi ?

— Çok sürmeden gelir sanıyoruz.

Betül « Eyvah » diye telefonu kapadı. Keşke gelmeseydi... Çünkü Bahadır, Ziyanın çalıştığı yeri herhalde bulacaktı. Zaten birbirlerini şöyle böyle tanıyorlardı. Şimdi Ziya, yerinde olmasa bile biraz sonra geleceği için mutlaka bir hâdise çıkacaktı. En az bir rezalet olacaktı. Betül rezalete razı idi. Bir cinayet olmasın da... Bütün cinayetler böyle aşk yüzünden, kadın yüzünden çıkmayormıydı.. Şimdi gazetelere ismi geçecek ve ihtimal kendisinin de hayatı tehlikeye girecekti...

Bir müddet duraladıktan sonra, karşıki köşede gördüğü taksiye doğru koşmağa başladı.

Fakat şoför, benzini olmadığını söylüyordu.

Tramvaya binmek istedi, salkım saçkım kapılarına kadar ahali ile doluydu.

Yürümekten başka çare yoktu.

Ama nasıl... Koşar gibi gidiyordu. İçinde, işlediği hatanın üzüntüsü, kafasında muhtemel cinayetlerin hayali ile ter döküyordu.

Ziyanin çalıştığı yer o kadar uzak değildi. Fakat gittiği zaman nasıl bir sahneyle karşılacaktı... Bir küçük karar değiştirmekle, bir sevdiğini kazanmak şöyle dursun, sevmediği ile beraber kaybetmesi de muhtemeldi.

Ağlıyacak gibi oluyordu.

Bir köşe döndü. Bir daha, bir daha... Dar bir sokağı kestirmedir diye tercih ederek oraya saptığı sırada, karşısında tekrar Bahadırı gördü.

Bahadır, büyük ve önemli bir işi bitirmiş gibi salına salına geliyordu.

Ziyanın dükkânından geldiği muhakkaktı.

Betül kollarını açarak ona deli gibi koşmağa başladı :

— Bahadır, Bahadır !!. diye haykırdı... Ona bir şey yapmadın ya ?.. Onu öldürmedin ya.?

Bahadır gülüyordu :

— Öldürmek mi ? Çıldırdın mı be kadın... Gençliğime yazık değil mi ?

— Pek alâ, niçin onu aradın ?

— Onu aramayıp da kimi arayayım ? Beni bu kadar masrafa soktuktan sonra düdük gibi ortada bırakman doğrumuydu ya ?.. Mademki seni Ziya alacakmış... Geri verdiğin nışan yüzüğünü ona sattım.

Tekrar sahneye çıkmağa hazırlanırken:

Tevfik Rüştü Aras — Allahım, Sen yüzümü ak çıkar!

Mıstık'ın taş tahtasından :

— Bütün çocukları okumağa mecbur edeceklermiş...

— Büyükleri okumağa mecbur etseler de şu gazeteleri satsak olmaz mı ?!

Bir harp fıkrası

Bir Amerikalı radyo yorumcusu harp esnasında Manilla radyosundan Japonların hücumlarına dair malumat verirken radyo birdenbire sustu. Radyo binasını basan Japonlar, yorumcuyu alıp götürmüşlerdi. Üç sene sonra aynı yorumcu Japon kamplarından kurtarılarak tekrar radyo başına getirildiği zaman şöyle söze başladı:

— Affedersiniz, küçük bir arızadan sonra tekrar konuşmaya başlıyoruz.

Ziyaret

Profesör Salih Murat ismi lâzım olmayan birini ziyarete gitmişti. Hizmetçi, içeri gitti, geldi :

— Beyefendi evde yok !

Dedi. Salih Murat ayağa kalktı :

— Öyleyse, dedi. Beyefendiye benim gelmediğimi söylersin !

Çömezin Röportajları:

16

Okuyanları Dinlerken

O

Çizen: RAMİZ

— Sinei suzanıma ahım yeter
Pek perişan oldum Allahım yeter

Çömez— Anlaşıldı, halkın feryadını tekrarlıyorsun!

— Saçlarıma ak düştü, sana ad bulamadım
Bu sevdanın diline bir lûgat bulamadım

Çömez— Mutlaka Dil Kurumunda üyesiniz!

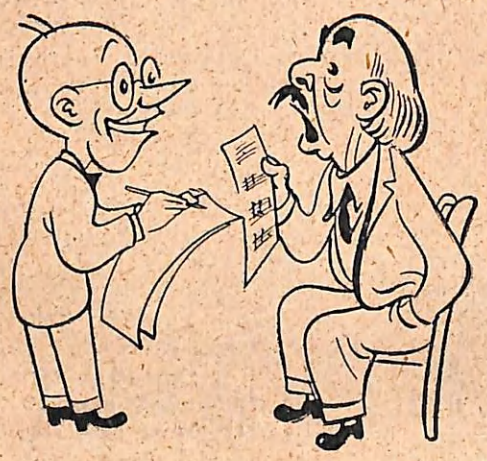

— Olmaz ilâç sinei sad pareme
Çare bulunmaz bilirim yareme

Çömez— Bildim, emeklisiniz!

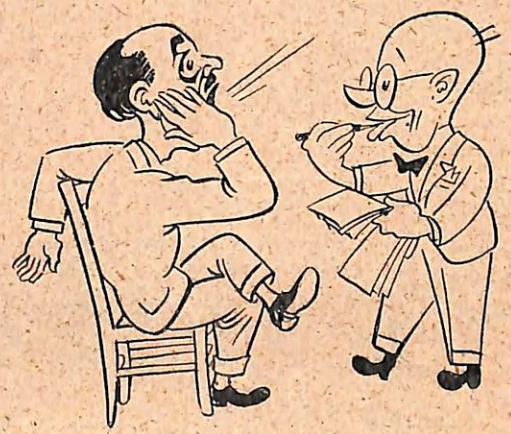

— Nerdesin sen gönlümün nazlı civanı nerdesin
Kim bilir hangi diyarda hangi ıssız yerdesin

Çömez— Malûm, ucuzluk şarkısını okuyorsun!

— Bir gönülde iki sevda olamaz, ah olamaz
Biri Mecnun, biri Leyla olamaz, ah olamaz

Çömez— Anladım, boğaz meselesini okuyorsunuz!

— At martini Debreli Hasan dağlar inlesin

Çömez— Tamam, Titoya verilen cevabı okuyorsun!

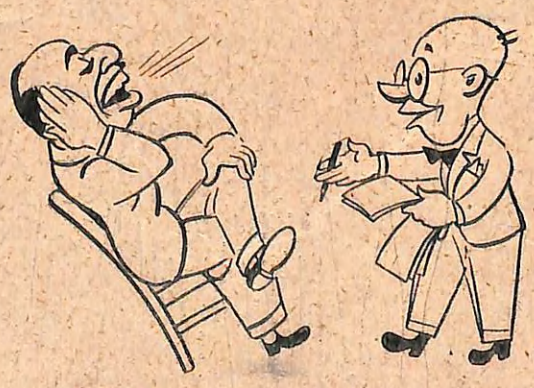

— Ben melâmet hırkasını kendim giydim kime ne?
Arû namus şişesini yere çaldım kime ne?

Çömez— Teşerrüf ettim, sayın bay karaborsacı!

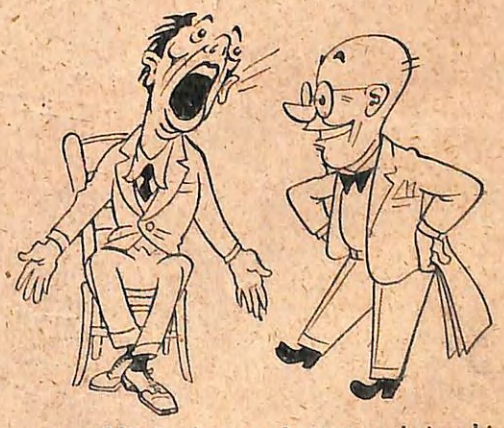

— Mâni oluyor halimi takrire hicabım
Üzme yetişir üzme fırakınla harabım!

Çömez— Zam bekliyen memur olduğunuz anlaşıldı!

Hikâye

Deniz Kazası

Yazan :
ÇALÇENE

Necla, bütün ömrünü sosyeteye vermiş gibiydi; bütün günleri, bütün geceleri çeşit çeşit yerlerde, balolarda, ziyafetlerde, yüzme yarışlarında, tenis maçlarında geçiyordu. Onun için teneffüs edilen hava ne kadar lâzımsa, yemek yemeden yaşamak nasıl kabil değilse, eğlenmeden yaşamak ta o kadar imkânsızdı.

Aşk ve alâka taraklarında katiyen bezi yoktu. Kâh yeşil gözlerinin sihrine, kâh muntazam vücudunun hatlarına, kâh karanfil renkli dudaklarına, kâh zeki ve malûmatlı kafasına hayran olanlara aldırış etmiyor, ilanı aşk mektuplarını kâğıt sepetine atıyor, kendisine şifahen sevgisini anlatanların yüzüne gülüyor :

— Ben sizin hiç birinizden bir şey anlamıyorum !

diyordu.

Bu sözler, bütün âşıklarını yese düşürüyor, etrafındaki bedbaht insanlar kadrosu çoğaldıkça çoğalıyordu.

Artık ona, bu on sekiz yaşındaki yakıcı kumral güzeline herkes bir hilkat garibesi diye bakıyordu. Bütün genç, güzel ve zengin erkekler onun için :

— Taş kalbli !

diyorlardı. O, hakkında konuşulanlardan haberdar oluyor, gene meşhur kahkahalarından birini savuruyor :

— Bu erkekler ne garip mahlûklar, diyordu. Güzel bir kız gördüler mi, hemencik âşık oluveriyorlar !

Milyoner babasının bütün musamahalarından faydalanarak bol para sarf ediyor, şımarık, hoppa, fakat dürüst bir ömür sürüyor, erkeklerin kalblerini yakan kahkahalar koparıyordu.

Bir gün annesi :

— Evlâdım, demişti. Artık büyüdün. Çoğa kalmaz evlenirsin. Biraz derlen, toparlan, yoksa hakkında dedikodu yaparlar !

O, gene gülmüş, çok iyi bildiği fransızcasıyla :

— Hayır anne ! demişti. Ben evlenmiyeceğim. Gördüklerimden, işittiklerimden, okuduklarımdan anladığıma göre, dünyada sevilmeğe lâyık hiç bir erkek yoktur.

Annesi dudaklarını büzmüş :

— Fakat, demişti, ya baban ?

— Onu, kendi nefsime, babam olduğu için seviyorum. Fakat kocan olduğu için sana açıyorum anne !

***

Deniz birdenbire patlamıştı. Koca yat, balmumundan yapılmış bir oyuncak gibi sağa sola yatıyor, direkler gıcırdayor, her şey yakın bir felâketin vukubulacağını anlatmak istiyordu.

Necla'nın yanında küçük bir gemici çocuktan başka kimse yoktu. Her zaman olduğu gibi pervasız hareket etmiş, hesapsız bir cesaretle denize açılmıştı.

Bir taraftan küçüğe emir verirken öte yandan dümeni zabt etmeğe uğraşıyordu. Üstü başı sır sıklam olmuştu. Yelkenleri indirmeğe fırsat bulmadan büyük bir çatırtı oldu, kocaman direk orta yerinden kırıldı ve sulara gömüldü. Artık alabora olmaları işten bile değildi. Görünürlerde kendilerine yardıma gelecek ne bir sandal, ne bir yelkenli vardı. İri dalgalar, yatın içini yalıyor, kendisiyle beraber küçük gemiciyi de adeta yutmak istiyordu. Yeni bir çatırdı oldu, bu seferde dümen kırıldı. Necla heyecanla bağırdı :

— Artık mahv olduk !

Yat, iri dalgaların arasına gömülmek ister gibi yalpa vururken, küçük gemici bağırdı :

— Abla, bize doğru bir motör geliyor !

Necla ümidsiz gözlerle çocuğun gösterdiği tarafa bakdı : hakikaten bir motör kendilerine doğru, dalgalara bata çıka geliyordu. Dümensiz ve yelkensiz yat, suların tesirile meçhul bir istikamete doğru sürükleniyor, fakat motör de peşlerinden bir türlü ayrılmıyor...

Yarım saat sonraydı. Motör güçlükle yata yanaşmış, gür bir ses yarı baygın haldeki Necla'nın kulaklarında akisler yapmıştı :

— Siz deli misiniz ? Hiç bu havada insan tek başına denize açılır mı ?

Necla, göz kapaklarını hafifçe kımıldatmış bir gemici fanilası giymiş olan, saçları darma dağınık, sarışın, sevimli yüzlü bir genç görmüştü.

***

İki gün sonraydı. Necla heyecan içinde kendisini kurtaran genci yemeğe bekliyordu.

Babası halâ büyük bir hiddet içinde başını sallayor :

— Bir daha, diyordu. Tek başına yata binmek yasak. Şayet arkadaşımın oğlu Recaî sizi görmemiş ve büyük bir cesaret göstererek imdadınıza yetişmemiş olsaydı, sen de, gemici çocuk ta şimdi balıkların karnındaydınız ! Sana tekrar ediyorum, bir daha tek başına yata binmek katiyen yasak.

Necla, Recaîyi hararetle karşıladı :

— Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, diyordu. Bundan sonraki hayatımı size borçluğum.

Recaî gülümsüyor :

— Estağfurullah, diyordu. Yalnız şunu anlayamadım : Haydi delice bir cesaret göstererek yata bindiniz ve denize açıldınız, fakat direkler ve dümen parçalandıktan sonra niye bayıldınız ?.

***

Annesile babası büyük salonda oturuyorlardı. Deniz kazasının üzerinden iki ay geçmiş, artık unutulmağa yüz tutmuştu. İçeri giren Necla, annesine :

— Fikrimi değiştirdim, dedi. Dünyada iyi erkekler de varmış.

Bir şey anlamadan kendisine bakan babasına :

— Artık, dedi, sözünü dinleyecek, yata tek başıma binmiyeceğim. Yanımdan hiç ayrılmıyacak bir arkadaş buldum.

Sonra babasıyla annesinin sual sormasına meydan vermeden ilâve etti :

— Recaî. Onunla evleniyorum!

Kız — Mamam, illakim bu otele gelelim, temiz oteldir diye ısrar etmişsem yalan lâf dememişim. Bak, günde üç defa camları temizlooorlar..!

Başın kadar

Kamp başkanı, meşhur jimnastik öğretmenimiz İlhami, birgün de karışık sebzelerden haşlama yemek yapılmasını münasip görmüştü. Gençlerden birini, sahibini tanıdığı bir bostandan şalgam almağa gönderdi:

— Git oraya, dedi. Bostanın sahibini gör... Benim selâmımı söyle, bir iki şalgam çıkar, getir...

Delikanlı sordu:

— Büyük mü olsunlar?..

İlhami kızarak:

— Başın kadar olsun, dedi.

On beş dakika geçmemişti ki, bostan sahibi telâş içinde İlmamiye geldi ve şikâyete başladı:

— Sizin çocuklardan biri bizim bostanda aklını oynattı galiba.. Bütün şalgamlarımı çıkarıyor ve üstüne şapkasını giydiriyor.

Kendi kazanıyor

Nazmi Acar, bir dostunun evine uğramıştı. Peşinden gelen köpeği, kaşla göz arasında büyücek bir bonfilelik parçayı kaptığı gibi bir köşede yalayıp yuttu. O akşam için bir takım başka misafirler ağırlamak zorunda olan ev sahibi sinirlenerek sordu:

— Bu köpek senin mi?

Nazmi cevap verdi:

— Benim idi... Fakat şimdi hayatını kendi kazanıyor.

Tevekkeli değil...

Amerikalı bir kadın Çinde sekiz karılı bir adamın evine gitmişti. Kadınlar bu garip misafire merakla bir sürü sual soruyorlardı:

— Demek siz erkek gibi ata binersiniz, tenis oynarsınız?

— Evet.

— Otomobil de kullanır mısınız?

— Tabiî.

— Denizde de yüzebilir misiniz?

— Elbet.

Kadınlardan biri:

— O halde, dedi, siz de kocanız kadar kuvvetlisinizdir?

— Aşağı yukarı.

— İcap ederse kocanızı döğebilir misiniz?

Amerikalı kadın derhal cevap verdi:

— Elbet.

O zaman Çinlinin karılarından biri başını sallayarak:

— Garplıların niçin birden fazla kadın almadıklarını şimdi anlayorum, dedi.

Ressam mı, Şair mi?

Hevesli genç, ressam Çallı İbrahimi bulmuş, ateşli ateşli anlatıyordu:

— Karar vermedim üstad, dedi... Ressam mı olsam, şair mi?

Çallı hiç düşünmeden:

— Ben size şair olmanızı tavsiye ederim, dedi.

Hevesli genç sevinmişti:

— Demek şiirlerimi okudunuz?

Çallı cevap verdi:

— Hayır, resimlerinizden birini gördüm.

Ses

Aktör Kemal Tözem Radyo Ses Sanatkârlarından birine kırılmıştı. Onun lâfını hiçbir yerde işitmek istemiyordu.

Geçenlerde Radyoya gitmişti. Etrafına toplanmışlar, onun tatlı tatlı anlattıklarını dinliyorlardı. Söz, eski bir ses üstadına gelmişti. Kemal Tözem:

— Bilmezsiniz, diyordu. O devirde ne büyük süksesi vardı. Onun sesini dinlemek için civar vilâyetlerden meraklıların geldiğini bilirim.

Mesut Cemil Tel, bir muziplik yapmak istedi, Kemal Tözem kırıldığı Ses Sanatkârının ismini söyledi ve:

— Bunun sesi için de, dedi, memlekette binlerce Radyo satılıyormuş.

Kemal Tözem lümsemek isteyen Mesut Cemil'e baktı:

— Doğrudur, dedi. Ben de Radyomu onun için sattım.

Kılıbık

Öğle yemeginde oturmuş, karılarının meziyetlerinden bahsediyorlardı.

Bunlardan birinin halinden kılıbık olduğu besbelli idi. Fakat söylediği sözler herkesi şaşırtıyordu:

— Benim karım ayakkaplarımı kendi eliyle ayağımdan çıkarır.

Arkadaşları sordular:

— Meyhaneden döndüğün zaman mı?

— Hayır, gitmek isterken...

Arzu

Ressam Leopold Levi genç bir ressamın sergisini geziyordu. Güzel bir kadın tablosunun önünde durdular. Resmi yapılmış olan güzel kadının göğsü ince bir tülle örtülmüş, göğsünün kıpkırmızı uçları görünüyordu. Heykeltraş Zeynel Akkoç Leopold Levi'ye sordu:

— Nasıl bu tablo?

Leopold Levi gülümsedi:

— Nasılı varmı canım, dedi. İnsanın çocuk olacağı geliyor.

Cepdefteri

Evlilik saadeti

Evli bir adam bekâr bir arkadaşına nasihat veriyordu:

— Evlenmelisin, azizim. Evlilik hayatının ne güzel şey olduğunu bilemezsin: Akşam yorgun-argın evine gittiğin zaman karın güleryüzle seni karşılar. Etrafını Melek gibi çocuklar çevirir. Sofraya oturursun, onların arasında tatlı tatlı yemek yersin. Sonra bir kenara çekilip başını dinlersin Karın tatlı tatlı konuşur, çocukların bülbül gibi cıvıldar...

Bekâr arkadaş bunları sesini çıkarmadan dinledikten sonra:

— Vallahi, dedi, evlenmek isterim amma, ben senin gibi yalan söylemesini bilmem!

Görülmemiş şey!

Kalabalık bir tramvaydaydık. Arka sıralardan birinde oturan bir genç adam, kapıdan bir kadının girdiğini görünce, derhal kalktı, nazik bir tavırla yerini kadına verdi.

Kadın, adama hayretle baktı ve birdenbire bayılarak yere serildi. Kolonyalarla ayılttılar.

Avılan kadın, kendisine takdim edilen yere otururken, yerini veren delikanlıya kibar bir tebessümle gülümseyerek teşekkür etti. Bu seferde genç adam şaşkınlıktan bayıldı.

Gazete

Küçük bir çocuk, kolunun altında bir alay gazete ile kahveye girdi. Masadakilerden biri:

— Bukadar çok gazete seni yormayor mu, oğlum? Diye sordu.

Çocuk güldü. Şöyle dedi:

— Okumayorum ki, efendim!

Sahibi ve yazı işlerini
filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

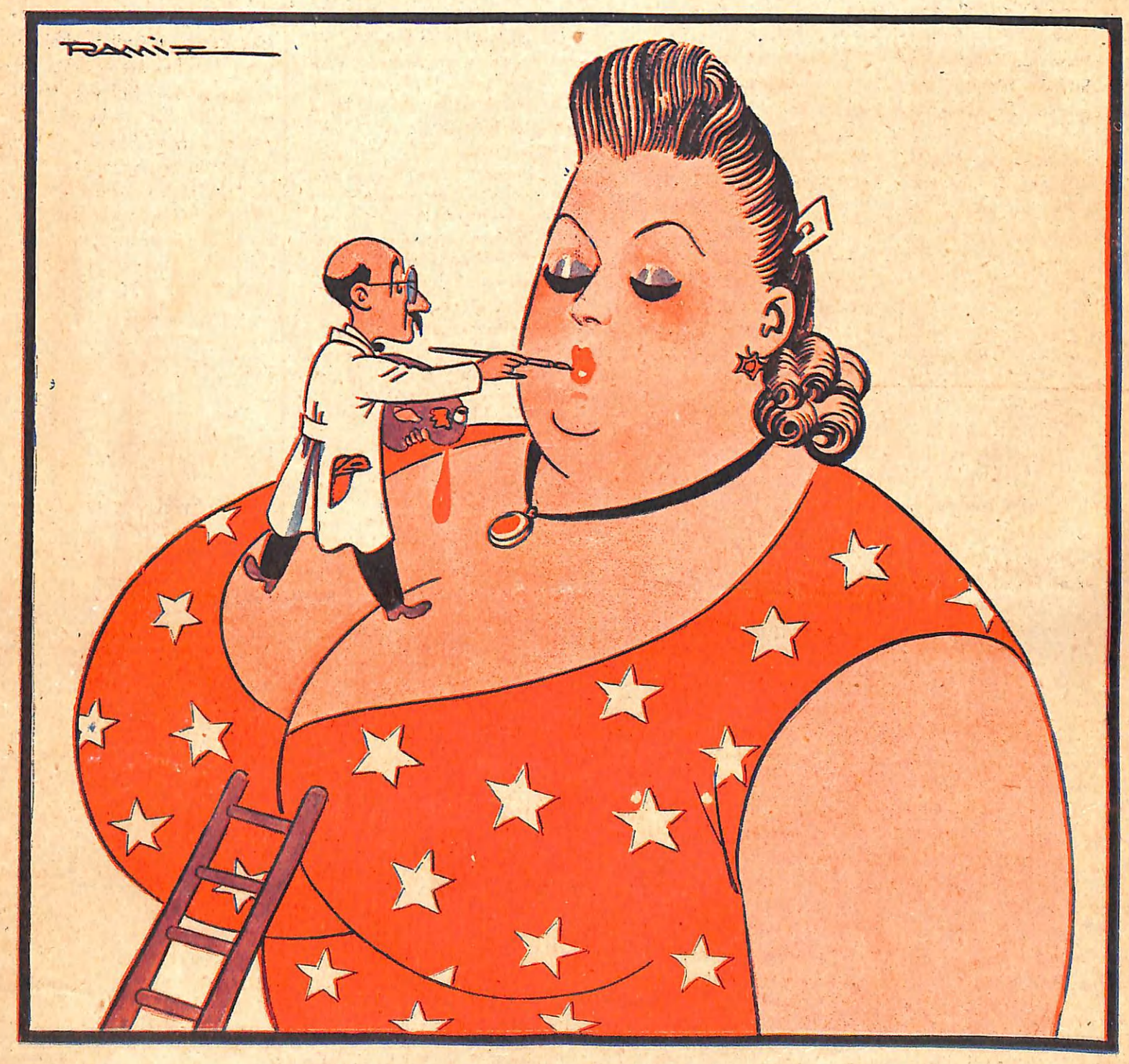

Cumhuriyet Bayramı Hazırlıkları Başladı:

Sıska Dayı — Cumhuriyet Bayramı şerefine herkes apartımanını, hanını kırmızılarla süslüyor. Ben de hanımı süslüyorum!

T.T POSTASI

Ankara: *N. Tuncer*

S— Geçen hafta yukarı kattan düştüğünüzü gördük, geçmiş olsun, arzu ederseniz hemen tayyare postasiyle doktor gönderelim. Yoksa Sıska Dayı sizi tutup doktora lüzum kalmadımı?

C— Eksik olmasın kocacığım, sizi bu zahmetten kurtardı!

MİZAH

Yılbaşı için Türk mizahının zaferi olacak bir sayı hazırlıyor.

Maçka: *Mücella Ateş*

S— Tombul Teyzeciğim darılma, biz şişman olmadığımız halde çorapların konçları kısa geliyor. Siz kendinize göre çorabı nereden buluyorsunuz, hayret ediyoruz, yerini bize de bildirin oradan alalım.

C— Aynı ölçüde olduğunu bilseydim size hususî istifimden bayram hediyesi gönderirdim!